

ŞIRNAK - SİLOPİ HATIRASI

İçeriği Yazan: [Erdinç AYDIN](#) [1] Zaman: Pzt, 06/10/2008 - 06:00

Sabahı memleketime göre erken karşılayan bir şehrin toprak altına gömülmüş mevzisindeyim, mazgal deliğinde rüzgar, hava soğuk! Alevsiz kömürlerin mucidine şükür.

Elimde G3 piyade tüfeği, 400 metre mesafeden can alacak şekilde dizayn edilmiş, yaşı yaşıma denk. Ölülmüyüm buralarda ? Bilmiyorum...

Cudi Dağı...

Nuh'un gemisini kimileri Ağrı, kimileri buralarda diyorlar;

-Yalan-

Burada sadece acı, benden öncekilerden kalan.

Land-Rower ile Hezil'in kıyısından ilerliyoruz bir sonraki dönemeç baskın yemiş bir karakolun hayaletiyle tanıştıracak beni -bilemezdim buralara gelmeseydim-. Yıkılmış duvarlar, yanmış yıkılmış bir harabeden arta kalanlar; eski karakol. Yenisi daha ileride bir yerlerde yolumuz yaşam ile ölüm arasında vardıkça kısa, gittikçe uzun.

Başka bir zaman başka bir yer, yeni kurulan bölüğe geldik. Sınırların böyle olduğunu bilmek onu yaşamakla aynı değil bu kesin. Sağ yanımda SURIYE, sol yanımda IRAK, TÜRKİYE ayaklarımın bastığı toprak.

Başka bir yerdeyim. EREN. Gün karanlığa teslim ederken kendini sonraları alıştığım taciz atışları ve çatışmaların ürkütücü sesi nereye gitsem takip ediyor beni, tam uyuyacağım zamanlarda. Ne garip gelene seni öldürmek için geldiğine kızmak yerine, tam uyuyacağın vakit uyuyamadığın bir ortam yarattığı için kızılıyorsun. Havan sesleri atılan düşüp patlayan patlamayan ölümcül insan icatları insandan insana atılıyor olamaz diyorsun.

Telsiz konuşmaları birbirine karışıyor. Ölmedim. Kimseler ölmedi bu gün. Şükür (!?)

Gece alınan görüntüye atış serbest emri, Sızma mı? Baskın mı? Hareket bitti sabahında bir çocuk Hezilin sularına bırakmış cansız bedenini. Silahsızmış, çobanmış -yok canım- gecenin o yarısında hangi koyun otlarmış?

100 kişilik bir grup görüntüsü, atış, atışss, atışss değil mi serbest? Bu kez değil obüs atsa vuracak emir gelmiyor ancak ! Geçip gidiyor tahmini 100 kişilik bir grup belki çobanını yitirmiş koyun sürüsüdür -Yalan-

İki dağın yamacını ayıran, bir vadi karşıda birileri. Ben, onların karşısında gördükleri birilerinden biri; HİSAR. Puslu havasında karşı tepelerde biri var ben değil öteki ...

Elimde G3 piyade tüfeği, kömür ocaklarının yanından geçiyorum Şırnak yolu kıvrım kıvrım uzanan Kasrik Boğazına varmak için daha çok yolumuz var delik deşik elektrik direkleri mermi delikleri. Kasrik Boğazı; hiçbir dağ bu kadar keskin bir yarıkla ayrılmamıştır ve Erdinç hiçbir aradan geçerken bu kadar korkmamıştır. Ki alışılır. Çok defa geçilir sonra oralardan.

ÖLÜM VAR!

Madem ki öleceğim neye yarar? Korkmamak değil zaten hüner onunla yaşayabilmek. Ben korkumla yaşayabilmeye alıştıkça susuyor mermi sesleri, azalıyor baskınlar, kalıyor çok uzaktan atılan RPG roketlerinin cılız tacizlerinin korkunç sesleri.

UMUT VAR !

Küçük bir Kürt çocuğuna kolumdan çıkarıp verdiğim, okula giderken takması için kol saatim, ihtimal teskereye beş, ölüme çeyrek var. Ama yine de umut var !

Ardından bu çocuğun ablası; "Şemsiye" isimli bir küçük Kürt kızının verdiği, "al ye" dediği otlar, limon sıkılmış üzerine. Ölülmüyüm? Sekiz yaşında bir insan yavrusunun elinden öleceksem bu kadar kirlenmişse YAŞAM, onun zehriyle öleyim-gitsinli laflar. Sin-kaflar.

Ardından zehirlenmenin ne olduğunu bilmeden, nasıl ölüneceğini bilmeden o ihtimal varsa dahi insanlığa hala kalan inancımın yediğim o otlar;

Beni bu gün; bir umut varsa -ki var- hayata dair bağlayan en güzel hatıralar !

Erdinç AYDIN / 06.EKİM.2008

erdinc.aydin@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

Kaynak URL (24/04/2024 - 05:10 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/sirnak-%E2%80%93-silopi-hatirasi>

Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/erdinc-aydin>

[2] <mailto:erdinc.aydin@politikadergisi.com>